

Schijnsoldaat

Marleen Dolman

1. Kayla van Lohuizen

Het gestamp van tientallen voeten denderde door tot in de maffe kamer. Er klonk geschreeuw, er werd geschoten en gebonkt. In haar borstkas kopieerde Kayla's hart het helse kabaal van daarbuiten, waar demarcs de zaak van haar baas oprolden. Het was slechts een kwestie van tijd voordat de militairen zouden doordringen tot dit hok van vier bij vier, het leefvertrek van haar en haar broertje de afgelopen vier jaar. Het dikke matras op de vloer nam een kwart van de kamer in beslag. Nachtkleding lag tussen het onopgemaakte beddengoed. Het maakte niet uit.

Zware voetstappen naderden en de vloer onder Kayla's voeten trilde. Een paar doodsbange bruine ogen keek haar aan. De boeken op de metalen plank, die iets scheef hing omdat ze geen klusser was, bewogen lichtjes op hun plek toen een deur verderop open bonkte. Een stapeltje schriften dat als boekenhouder diende, hield de objecten overeind. Op het al net zo mismaatte stenen tafeltje in een andere hoek rinkelden twee lege glazen tegen elkaar. Stemmen van buiten schreeuwden bevelen. Gedempt door de dikke deur kon Kayla ze niet verstaan. Ze liep naar Ido toe en sloeg haar linkerarm om de jonge tiener heen. Ook haar rechterarm gooide ze over hem heen en ze drukte hem, voorzichtig dat ze niet te veel druk uitoefende met haar bionische ledemaat, diep tegen haar boezem aan. Haar mond was droog. Geen van beiden zei iets. Wat kon ze zeggen? Als ze nu nog iets nieuws wilde meegeven, was het te laat en al het oude was vaak genoeg gezegd. Hij wist wat er zou gebeuren, wist wat hij zou gaan zien. Daar had ze hem op voorbereid. Maar dit moment, het afwachten terwijl daarbuiten deur voor deur werd

opengesmeten en het hele complex tot op de graat toe werd uitgekamd, dit was beangstigend.

Haar maag draaide om bij de gedachte aan wat hen te wachten stond. Adrenaline schoot door haar lijf. De demarcs waren hiernaast, in de kamer die sinds twee weken leegstond. De smekende kreten van de vorige bewoner, vlak voordat haar baas diens kop aan flarden schoot, klonken na in Kayla's hoofd. Ze was blij dat ze dat einde niet had hoeven zien. Rik was geen slechte jongen geweest. Hij had alleen de stomme fout gemaakt te denken dat hij van twee walletjes kon eten.

Haar lichaam schreeuwde dat ze zich klaar moest maken om te vluchten, dat ze iets moest doen om het gevaar af te wenden, maar haar hoofd gilte net zo hard terug dat het zich koest moest houden. Ze maakte Ido's handen los van haar lijf en streek een hand door zijn slecht geblondeerde haar. De beroerde kwaliteit was haar schuld, net als de scheve plank en het rare tafeltje.

Ido hief zijn hoofd en zijn ongeruste blik vond die van Kayla. Ze wisten allebei: dit waren hun laatste seconden samen, hun laatste momenten in gezamenlijke vrijheid.

Toen knalde hun deur open.

Kayla duwde haar broertje naar de andere kant van de kamer, weg van haar. Hij struikelde en viel achterover, met zijn kont op de rand van het matras, zijn ogen wijd. In gepantserde, zwarte gevechtsskleding, bewapend met ballistische schilden en zware geweren stormden demarcs de kleine ruimte binnen. Een drietal drones volgde. De donkere, zwevende ballen zo groot als een sinaasappel wierpen zich tussen Kayla en haar broertje. Een rode vlek verscheen op Ido's voorhoofd. Uit de lampjes van de andere twee zwevende laserwapens kon Kayla opmaken dat ze er zelf ook een paar op haar lijf had. Snel deed ze haar handen omhoog. De grootste kans om dit te overleven, had ze als ze zich zonder problemen liet leiden.

“Op de grond!”

Meerdere identieke, korte geweerlopen verschenen vanachter de schilden, wijzend naar haar borstkas waar haar hart zich een weg naar buiten probeerde te bonzen.

“Op de grond. Nu!”

Ze zakte op haar knieën, langzaam zodat er geen enkele dreiging van de beweging uit zou gaan. Vanuit haar ooghoeken zag ze hoe een van de soldaten de doodsbanne Ido bij de arm pakte. Hoezeer ze ook wilde, ze kon nu niets voor hem doen.

“Op de grond! Liggen!” schreeuwden ze weer naar haar terwijl twee van hen haar huilende broertje de kamer uittrokken, weg van haar.

De razernij die opwelde bij het zien van Ido's tranen duwde Kayla weg. In plaats daarvan liet ze haar lijf zakken, totdat ze op haar buik op de harde vloer lag. Haar linkerwang raakte de koude, betonnen ondergrond. Vuil en stof vonden hun weg langs haar lippen, terwijl haar ogen naar de gevechtslaarzen van de soldaten staarden.

“Armen spreiden! Blijf op de grond!”

Haar rug protesteerde pijnlijk toen een knie zich tussen haar schouderbladen plantte en de zuurstof uit haar longen perste. Even was het lastig ademen. Het ging beter toen dezelfde soldaat een hand op haar linker bovenarm zette en zijn gewicht herverdeelde. Een tweede knie ging naar haar rechterpols. Een fractie later kwam de pijn binnen. Haar bionische hand was niet bijzonder gevoelig ingeregeld, maar zeventig kilo voelde ze echt wel. Ze vocht tegen het oerinstinct dat verzet wilde tonen, maar dat zou alleen meer pijn opleveren.

Haar shirt werd uit haar broek getrokken en een stel vingers onderzocht de zoom. Het pistool dat Kayla daar normaal droeg, had ze al weggelegd toen ze hen hoorde komen. Een paar ruwe handen voelde langs haar benen, van haar billen via haar broekzakken naar haar voeten. Vingers wurmden zich in haar enkellaarzen en vonden het kleine mes dat ze daar verborgen hield.

Ze vocht niet terug. Dat kon niet meer.

De soldaat op haar rug ging verder met haar armen. Kayla's bionische hand kreeg speciale aandacht. Hij trok haar mouw omhoog en liet zijn hand over haar pols glijden tot halverwege haar onderarm waar haar echte arm begon. Een koud, zwaar gevoel van metaal sloot zich om haar pols. De knie verdween, waarna een stevige hand haar arm op haar rug draaide. Haar andere arm werd erbij getrokken en vastgemaakt aan de eerste. Ze probeerde haar ledenmaten in een iets comfortabelere positie te brengen. Pijn schoot via haar bionische pols naar haar schouder. Ze had kunnen verwachten dat de soldaten speciale boeien gebruikten.

Iets prikte in haar nek en een piep klonk.

“Commissaris.” Een korte pauze viel terwijl de man op haar rug wachtte op reactie van de andere kant van de lijn. “Kayla van Lohuizen, bevestigd en ingerekend.”

Een donkere doek voor haar ogen maakte haar wereld zwart.

2. Kolonel Kris Peeters

Het plafond projecteerde een helderblauwe lucht, zoals je die op aarde buiten zag. Een enkel sluierwolkje dreef voorbij. Er vloog zelfs af en toe een vogel door de lucht en nu en dan hoorde je de roep van een vink, alsof er eentje ergens ver weg verscholen zat. De 'buitenruimte' leek echt verlicht door een zon, gesimuleerd aan de hoge hemel. De naden van de platen die het dak van deze ruimte vormden, waren niet te onderscheiden.

Een rond plein markeerde het middelpunt van het cellencomplex. Tien stukken grasland kwamen hierop uit, gescheiden van elkaar door een krachtveld, een muur van zware tralies en nog een krachtveld. Het pleintje was slechts een paar meter in doorsnede en midden op het plein, omringd door een laag, houten hekje, stond een berk. Af en toe bewogen zijn groene bladeren, alsof voortgestuwd door een zwoele wind.

De tuin voelde echter helemaal verkeerd. De holografische zon verwarmde niet. Geen briesje deed je haren bewegen, geen geur van de frisse bloemen in het perkje langs het pad. Het was allemaal nep. De zonnige tuin moest een rustgevende werking hebben op de gevangenen die hierop uitkeken tijdens hun dagelijkse uurtje in hun tuin van gesimuleerd gras. De afwezigheid van andere prikkelingen dan de visuele in dit bezoekersgedeelte was irrelevant. Het krachtveld dat de gevangenen volledig omsloot, zou geen warmte, wind of geur doorlaten, dus was het simuleren ervan overbodig.

Het enige wat geen projectie was in deze ruimte, was de metalen stoel die speciaal voor kolonel Kris Peeters recht tegenover een van de

cellentuinen was geplaatst. De stoel markeerde de cel van Kayla van Lohuizen.

De hakken van Kris haar laarzen weerklonken luid op de harde ondergrond. Ze nam plaats op de stoel en keek de buitenruimte in. Die was smal aan de kant waar ze zat, maar werd breder naarmate hij naar achteren liep, tot aan de muur met één enkele deur.

Die deur opende en een kleine figuur, gekleed in een donkerrode overall, stapte naar buiten. Kayla van Lohuizen, specialist in wapens, lage zwaartekracht en getraind in verschillende vechtsporten. Kris onderdrukte een glimlach. Deze vrouw was minstens zo goed getraind als haar commando's, de elitesoldaten van de demarcs. Gekooid verloor echter zelfs de machtigste leeuw zijn dreiging.

Kayla's wenkbrauwen gingen omhoog toen ze Kris zag. Toen draaide ze zich om en stapte terug naar de inmiddels gesloten deur. Haar donkere vuist bonsde op de deur. Die gaf niet mee. Ze hief haar rechterhand en de mouw van haar ruime overall viel ver genoeg terug om de dunne grens tussen mens en machine zichtbaar te maken. Iemand die niet wist waar hij moest zoeken, zou het litteken niet eens opmerken. Ze bonsde nogmaals op de deur, maar een krachtveld hield het bionische ledenmaat ruw tegen. Scheldend greep ze naar haar pijnlijke hand. Ze bleef stilstaan, haar rug naar Kris gekeerd.

"Kayla."

"Ga weg." Haar stem klonk ruw.

"We moeten praten."

Langzaam draaide de kleine vrouw zich om. Als blikken konden doden...

"Ik heb niets te zeggen."

"Dan luister je maar," zei Kris, terwijl ze zocht naar de positie die haar door de tralies heen het beste uitzicht op de donkere vrouw gaf. Er was veel gebeurd sinds de laatste keer dat ze elkaar gesproken hadden. "Het is heel belangrijk dat jij je hier gedraagt."

Van Lohuizen snoof en keek haar vol ongeloof aan.

Er zat een meter of vijf tussen haar en Kris. De afstand irriteerde Kris. Ze zou graag opstaan en in ieder geval die ene meter tot aan het krachtveld overbruggen, zodat ze beter door de tralies heen kon kijken, maar dat was verboden. In de ultrazwaar bewaakte instelling nam men geen enkel risico.

“Jij denkt dat de cel waar je nu zit erg is?” Kris sprak langzaam om zeker te zijn dat haar woorden aankwamen. “Heb je enig idee hoe een isoleercel er hier uitziet? Dat is alsof je zweeft midden in het nergens. En je hoeft bijna niets te doen om er te komen.”

Iets veranderde in Van Lohuizens blik. En ging er nu een rilling door haar heen? Ze zat hier nu krap een week, was dat genoeg om indruk te maken? Op momenten als deze overwoog Kris weer een partner te zoeken voor haar werk, iemand die net zo goed was in het interpreteren van mensen als haar vorige partner Werner.

Aangemoedigd door de kleine reactie ging Kris verder. “Jij gaat je dus uitstekend gedragen hier. Binnenkort komt jouw advocaat langs, een vrouw. Jij neemt haar aan en je laat haar haar werk doen. Over een paar weken zal een eerste zitting plaatsvinden, een zogeheten pro-formazitting. De officier van justitie zal dan gaan eisen dat ze je langer vast mogen houden en dat ze een tracer aan mogen brengen, zodat we je kunnen volgen. Jouw advocaat gaat vragen of je gevarenclassificatie verlaagd kan worden. Daar maak je alleen een kans op als je je hier gedraagt! Als je problemen maakt, zit je niet alleen de komende tijd in een isoleercel in een donker niets, je maakt ook geen schijn van kans om hier weg te komen.”

Kris pauzeerde even om die woorden tot de jonge vrouw te laten doordringen. Ze had haar volledige aandacht, al bleef Van Lohuizen zwijgen. Kris schoof zichzelf naar voren, totdat ze op de rand van haar stoel zat, en sprak wat zachter: “Als de rechter instemt en jouw gevarenclassificatie gaat van A naar B, dan ga je weer bezoek ontvangen. Een kapitein van de demarcs zal je een plek aanbieden op zijn schip. Jij neemt die plek aan.”

De donkere gevangene sloeg haar armen over elkaar en draaide van haar bezoeker weg.

“Begrijp je me, Kayla? Het is heel belangrijk dat jij op dat schip komt.”

Van Lohuizen keek omhoog, naar het plafond, alsof de lucht boven het krachtveld vele malen interessanter was dan wat zij te vertellen had. Haar dreads gingen langzaam van links naar rechts.

De arrogantie van die verrekte vrouw schoot Kris in het verkeerde keelgat.

“Roest!” siste ze tussen haar tanden door. “Ik doe er alles aan om jou veilig te houden en het enige wat jij doet, is een beetje koppig staan te wezen? Je weet wat er op jouw getuigenis rust, dus zeg me verdomme dat je zult doen wat ik zeg!”

Een alarmsignaal weerklonk door de tuin en een harde, geautomatiseerde mannenstem schalde: “HET BEZOEK WORDT GEACHT WEER PLAATS TE NEMEN OP DE STOEL!”

Kris had niet eens doorgehad dat ze was opgestaan. Ze gaf zichzelf een moment om te kalmeren terwijl ze de stoel achter zich lokaliseerde en weer ging zitten. Het alarm stopte.

Van Lohuizen had toegekeken. Zodra Kris haar licht triomfantelijke blik opving, wendde de gevangene zich weer af.

Ook zonder een partner als Werner had Kris wel een idee hoe ze de andere vrouw kon laten doen wat ze wilde. Ze leunde achterover en hield haar handen omhoog.

“Goed, als jij het zo wilt spelen. Maar je begrijpt natuurlijk wel dat als je jouw kant van de overeenkomst niet opvolgt, ik ook niemand ga vertellen wat wij afgesproken hebben. Ik hoop dat je dit uitzicht prettig vindt, want je zult er nog lang naar kunnen kijken.”

Er kwam amper reactie. Dat verbaasde Kris. Ze had toch echt angst gezien toen ze over de sancties van deze plek sprak.

Gelukkig had ze een troef achter de hand, eentje die in het verleden meermaals uitstekend had gewerkt.

“Hopelijk begrijp je ook dat als jij mij niet helpt, ik je broertje niet langer kan beschermen.”

Met een ruk draaide Van Lohuizen zich om.

“Jij smerige...”

Binnen een paar stappen had ze de diepte van haar tuin overgestoken. Gillend sloeg ze haar bionische hand tegen het krachtveld, zo hard dat de realiteit aan de andere kant leek te rimpelen. Het alarm klonk anders dan daarnet. Het licht van de artificiële zon dimde. De mannenstem was ditmaal geen vooraf opgenomen bericht.

“Gevangene driehonderdzestien, begeef u onmiddellijk naar de deur, keer uw rug naar de deur en zak op uw knieën met uw handen op uw rug!”

Het krachtveld knipperde. Kris kende die voorbode. Ze moest snel handelen.

“Ido, zo heet hij toch?” Ze zei het net op tijd. Het krachtveld om de cel werd donker, massief, ondoorzichtig.

3. Kapitein Trystan Hertz

10 maanden later

Drie uur 's nachts was niet het favoriete tijdstip van Trystan Hertz om in vol uniform achter zijn bureau te zitten, maar de kapitein van een demarcschip met een bemanning van ruim honderdzeventig soldaten moest daar soms doorheen. Aan de andere kant van zijn bureau stonden twee personen in de houding klaar om hun eerste rapportage van de missie te geven. Met een glimlach constateerde de kapitein dat ze zich precies zo opgesteld hadden dat hij tussen hen door de trots van zijn kamer kon zien: het modelschip van de 18e-eeuwse HMS Victory.

Een penetrante transpiratiegeur prikte in Trystans neus. Die geur kwam van zijn twee gasten. Ze hadden hun drukpakken uitgetrokken voor ze bij hem kwamen, maar de bezwete kleding daaronder droegen ze nog. Rechts stond sergeant DeWitt, een man van begin dertig met een grote neus en een al flink terugtrekkende haarlijn. Zijn korte, donkerblonde kapsel zag er gehavend uit, zijn donkerblauwe shirt en zwarte broek waren flink gekreukt. Ondanks de beginnende kneuzing op zijn voorhoofd, hield hij zijn rug recht. Zijn groene ogen glommen tevreden terwijl hij Trystan aankeek.

Naast hem stond een kleine, donkere jonge vrouw, haar dreadlocks bij elkaar gebonden in een staart. Ook haar donkere shirt was vuil en gekreukt, haar zwarte broek gescheurd op de knie. Ze leek niet gewond, alleen uitgeblust. Net als sergeant DeWitt hield de kadet haar rug recht, maar haar donkere blik bleef stoïcijns op de muur achter Trystan gericht. Hij vroeg zich af of ze keek naar een van de twee modelschepen die daar stonden, of dat ze zich concentreerde op een kaal stuk muur. Hij vermoedde het laatste.

De man deed verslag over de geslaagde missie om een bomaanslag te vrijdelen. “Kapitein Hertz, kadet Van Lohuizen heeft haar werk uitstekend gedaan. De rebellen hadden geen moment door dat ze een demarc was of dat ze de bommen op non-actief stelde. Ze speelde haar rol met verve.”

Sergeant DeWitt was te gast op de Madrid. Hij diende onder kapitein Driessen op de Warschau en was de afgelopen maanden geïnfiltrerd in de terroristische cel van de rebellen, de Azadi. Deze cel was verantwoordelijk voor meerdere aanslagen op metaalbewerkingsfabrieken, scheepswerven en energieraffinaderijen in verschillende koloniën. Ze vernietigden de apparatuur in de koloniën niet door explosieven in de fabrieken te plaatsen, maar door de zwaartekrachtgeneratoren in de buurt onklaar te maken, met alle gevolgen van dien.

De kadet, die sinds negen maanden op Trystans schip de Madrid schip verbleef, reageerde amper op het welgemeende compliment van de man die ze een week eerder had ontmoet. Haar gebrek aan respons irriteerde Trystan. Deed het haar iets dat ze had geholpen een aanslag te vrijdelen, die mogelijk tientallen mensen het leven had kunnen kosten? Haar donkere ogen gaven niets prijs.

De sergeant had zijn verslag inmiddels afgerond en zweeg. Trystan stelde voor de vorm wat vragen, maar drie uur 's nachts was allermist de ideale tijd om alles uitgebreid uit te spitten. Hij draaide zijn hoofd naar kadet Van Lohuizen, die nog altijd onbewogen stond.

“Heb jij daar nog wat aan toe te voegen?”

Haar blik schoot naar Trystan om zich daarna weer op de muur te concentreren.

“Nee, kapitein.”

Hij had geen aanvulling verwacht van de stoïcijnse kadet.

“Oké,” zei hij terwijl hij weer naar de sergeant keek. “We hebben koers gezet naar het rendez-vous-punt met de Warschau. We zullen daar over vijftien uur zijn. Er is een kamer gereed gemaakt voor je. Ga eerst langs de ziekenboeg en laat je voorhoofd controleren.”

“Dank u, kapitein.”

De sergeant bracht zijn rechterhand naar zijn slaap in saluut en maakte aanstalten om zich om te draaien.

“Sergeant?”

DeWitt hield halt in zijn beweging.

“Goed werk.”

“Dank u, kapitein.”

Met een vermoeide glimlach op zijn gezicht verliet de sergeant de kamer.

Trystan richtte zijn aandacht op de kadet. Ze stond nog altijd stokstijf in de houding, haar ogen gefixeerd op dat ene punt ergens achter hem. Hij was dit wel gewend van vele demarcs die onder hem werkten, vooral de jongere garde overdreef de houding vaak. Bij kadet Van Lohuizen kwam het vreemd over. Ze was geen demarc. Ze werd kadet genoemd, maar had geen dag aan de academie doorgebracht. Als ze geen tracer in haar lichaam had, waarmee haar locatie te allen tijden uitgelezen kon worden, zou ze hier niet eens staan.

Kayla van Lohuizen was geen lieverdje. Tien maanden geleden was ze opgepakt, toen Trystans collega's de zaak van haar baas Hegens oprollen. Hegens was een beruchte wapenhandelaar, een sluwe vent die het justitie moeilijk maakte voldoende belastend bewijs tegen hem te vinden. Mensen die zich tegen hem keerden, verdwenen. Van Lohuizen had zich in haar werk voor hem flink op het verkeerde pad begeven, van diefstal tot ontvoering, van intimidatie tot moord. Tenminste, dat legde het openbaar ministerie haar ten laste.

“De missie ging dus zoals gepland?” vroeg Trystan, in een poging de spanning wat te breken.

“Ja, kapitein.”

Het enige wat bewoog was haar mond.

“Ik verwacht een fatsoenlijk rapport dit keer.” Hij klonk bewust mild. Als kapitein hadden zijn woorden veel kracht.

Na haar eerste missie had ze drie hele zinnen geschreven over hoe ze had meegeholpen een groep vluchtende gijzelnemers op te pakken. Rapportierend schrijven was duidelijk een vak dat ze niet onder de knie had. Onder begeleiding van het hoofd beveiliging op de Madrid, luitenant Dharma, werden haar teksten langzaam uitgereikt.

“Ja, kapitein.”

“Goed. Dan iets anders. Ik heb de eerste datum waarop je in de rechtbank wordt verwacht.” Trystan selecteerde het gerechtelijk bevel met de details en activeerde het holografisch scherm boven zijn bureau zodat Kayla de inhoud kon zien. Bovenaan de lijst stonden haar naam, de namen van de openbare aanklagers die dit bevel hadden opgemaakt, de datum van indiening en de datum waarop de zaak van start zou gaan, eind volgende maand. Daaronder volgde een waslijst aan aanklachten. Onder die lijst stond de straf eis die de openbare aanklager indiende. LEVENSLANG. Het formulier werd afgesloten met een stel titels en een tweetal handtekeningen.

Kayla's ogen gleden over de projectie. Even leek iets van emotie in die donkere ogen te spelen, maar voordat Trystan kon bepalen wat het was, had ze haar gezicht alweer in die stoïcijnse uitdrukking gehuld.

“Ik zal je de dag voor de start van je proces afleveren bij het huis van bewaring.”

Ze haalde diep adem en concentreerde zich weer op de muur achter zijn stoel.

“Ja, kapitein.”

Niet voor het eerst vroeg Trystan zich af wat er omging in haar hoofd. Voelde ze überhaupt wel iets? Hij wist dat hij er geen antwoord op zou krijgen. ‘Gereserveerd’ was zacht uitgedrukt bij Kayla van Lohuizen. Zelfs luitenant Dharma, een van de meest bekwame mensen die Trystan kende op het gebied van mensen doorgronden, had moeite tot haar door te dringen. Dat terwijl die haar bijna dagelijks begeleidde sinds haar komst op de Madrid.

“Je kunt gaan.”